

NA DOVOLENÉ

ALE SE STAROSTMI Z PRÁCE

Jsem na dovolené. Každé ráno vyrazím projet se na kole, sám po venkově, a nechám se okouzlovat nádherou přírody. Často brzy ráno potkávám divoká zvířata: káňata, zajíce, nutrie... Vrcholem pro mě byl pohled na srnce.

Včera mě, navzdory zdánlivé idylce letního lenošení, přepadly tisíce problémů z mé práce. Přicházely e-mailem, esemeskami, telefonáty, zkazily mi náladu a připravily mě o klid. Už se znám, v takových případech se snažím sám sebe přesvědčit, že o nic nejde. Nikdy to ale nepomůže. Naopak.

Sedl jsem tedy na kolo a vyrazil, v duchu ale stále přemítám o všech těch těžkostech.

Vzpomněl jsem si na Ježíše a řekl jsem si: Když vím, že mě miluje, měl bych se cítit silnější, pokojnější! A je pravda, že i přes všechny nesnáze se opravdu cítím silnější. Ale hluboko uvnitř stále plápolá ten stravující plamen úzkosti.

A najednou se na mé osamělé vyjíždce, přímo uprostřed cesty, objeví srnec, nádherný srnec a hledí na mě. Pomalu jsem zastavil, úplně tiše, abych ho nevylekal. Ten výjimečný pohled mě zcela uchvátil. Přibližoval jsem se, co to šlo, fascinovalo mě, že toto krásné a plaché zvíře můžu pozorovat tak zblízka a tak dlouho. Dívali jsme se na sebe několik minut, rozbušilo se

mi z toho srdce. Potom jediným elegantním skokem zmizel v lese. Znovu jsem se rozjel, celý šťastný, a děkoval Bohu za to setkání, za ten dar, který mě vytrhl z obav.

O dvě stě metrů dál spatřím dalšího! Pomalu se dá do běhu, zatímco já šlapu do pedálů jako pomatený, abych ho neztratil z očí. Nakonec změni směr, běží ke mně a dlouhatánským skokem mi zkříží cestu, aby se skryl v poli slunečnic na druhé straně... Jsem okouzlený. Díky Bože!

Pokračuji v cestě a můj strach se najednou promění ve vztek. V duchu spílám těm obtížným klientům, kteří nám stále drží nůž pod krkem, dodavatelům, kteří mě zklamali, spolupracovníkům, kteří mi jen přidělávají starosti... Jak tak šlapu do strmého kopce a pak lahodně sjíždím dolů, v duchu jim všem nadávám, natírám to klientům, vyříkávám si to s dodavatelem, hubuju své spolupracovníky...

Ozve se ve mně tichý vnitřní hlásek, jestli mi Pán náhodou nechystá ještě třetí zvířecí setkání, aby mě potěšil. Rozhodně by mi to vylepšilo dnešní „skóre“...

A najednou koukám, v zatáčce jedné zapadlé stezičky - páv. Páv! Co dělá takový pták uprostřed venkovské krajiny? Za ta léta, co jezdím na kole, jsem viděl i divoká prasata, ale páva tedy nikdy!

Páv, symbol pýchy a sebestřednosti. Mé sebestřednosti.

Díky, Bože, za to laškovné mrknutí, které mi má jistě připomenout, že chci své problémy zvládat jen já sám, aniž bych do nich zval i tebe...

Se svolením zpracováno podle knihy: Thierry Bizot, Křesťan v záběhu, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.